

DŮVĚRNÉ TÓNY

ZDEŇKY ŽÁDNÍKOVÉ VOLENCOVÉ

Tereza Lokajčíková

Snímky Jaroslav Jiříčka, Profimedia.cz, VLM a archiv Dejvického divadla

Za pár dní oslaví **Zdeňka Žádníková Volencová** pětáctýřicáté narozeniny. Tolik byste jí určitě nehádali. Působí křehce, ale klame tělem. Je to silná, cílevědomá žena, která toho zvládá opravdu hodně v profesním i soukromém životě.

› Je skvělé, že Dejvické divadlo jezdí hostovat, protože dostat se do něj je téměř nemožné...

Je to obtížné, ale zkuste frontu. Když je tu každou třetí sobotu předprodej, lidé lístky vždycky dostanou.

› Kdysi jsem si vystála frontu na Příběhy obyčejného šílenství, ale tehdy jste v Dejvicích asi ještě nehrála...

Hrála, ale možná jsem zrovna byla na jedné z mých mateřských.

› Kam se divadlo chystá nyní?

Ted' nás čeká dvakrát Plzeň. Musím říct, že se na výjezdy vždycky těšíme a velké sály si užíváme. Ve Zlíně jsme hráli *Eleganci molekuly* asi pro 680 diváků a byl to zážitek i pro nás.

› Vy nejste původem z Prahy, že?

Do čtyř let jsem žila v České Třebové, odkud pocházela maminka, učila tam. Pak jsme se přestěhovali do Hradce Králové. Tatínek vystudoval farmacii a na lékařské fakultě tam vedl katedru radiologie a biofyziky. Po revoluci pak pracoval pro jednu farmakologickou firmu, aby měl přístup k lékům pro mou maminku, která byla onkologicky nemocná. V té době byly léčebné preparáty nesmírně drahé. Po čase se osamostatnil, má v Hradci Králové vlastní firmu a na svém kontě tři patenty, týkající se biodegradabilních stentů.

› Nemrzelo ho, že nepůjdete v jeho slépejích?

Myslím, že stačilo pár nahlédnutí do mých písemek z matematiky a fyziky, aby pochopil, že moje cesta povede jinudy. Nicméně když

s nadačním fondem předávám v nemocnici oddělení, velmi rád se toho zúčastní a pak mi třeba řekne: „Tak vidíš, přeče ses do toho zdravotnictví dostala!“ Zprostředkovaně vím, že když má jednání v motolské nemocnici, schválně jde námi vymalovanou chodbou.

› Je na vás pyšný...

To je spíš otázka pro něj. Moje mladší sestra u něj pracuje externě, stará se mu o lidské zdroje.

› Já jsem narazila na krásně vyzdobené chodby ve Vinohradské nemocnici. V rohu byla informace, že obrázky jsou dílem vašeho nadačního fondu. Jak vás napadlo ji založit?

Mě to ani tak nenapadlo, věci do mého života přicházejí. V roce 2007 jsem se seznámila na jednom výstavním veletrhu s výtvarníkem Liborem Škrlíkem. Vystavoval malova-

„Na výjezdy Dejvického divadla se vždycky těšíme a velké sály si užíváme.“

ný nábytek, který všichni obdivovali, ale nikdo si ho nekupoval. A já, protože umím být impulzivní, jsem celou tu vystavovanou kolekci koupila. Ještě jsme neměli dům ani dětské pokojíčky, ale už jsme měli malovaný nábytek. (smích) V té době byl Libor vychovatelem v pastáku a o volných víkendech maloval v chrudimské nemocnici. Je vystudovaný učitel češtiny a výtvarné výchovy, ale povahou rebel, zkrátka

pro normální zaměstnanecký poměr, myslím, dost tvrdý oříšek. S dětmi v pastáku nehrabal listí, ale dělal s nimi divadlo, maloval, byl kreativní, což se v té době ne vždy setkalo s pochopením. Psal i skripta pro učitele na vysokých školách, jak učit jinak. Kus pedagoga, ale i dítěte v něm zůstal. Proto ty nástěnné malby... Myslím, že za těch dvanáct let jsme už vychytali techniku barvy i materiály a Libor jako neskonalá studnice nápadů každý rok přináší nové impulsy. V jeho malovaných příbězích se propojuje česká historie a láska k literatuře, vlastnictví a humor. Je to o tom, abyste v čekárně v Motole mohli půl hodiny chodit ode zdi ke zdi a pořád něco nacházet a bavit se. Nemá to být jen dekorace. Případně to má být i terapie, třeba na dětské psychiatrii. Tam jsou i hmatové prvky, pracujeme s motivy bludiště, protože zabloudit můžete nejen fyzicky, ale i v duši. Pracujeme s principem jin a jang, s maskami, protože nikdo z nás není jen dobrý, nebo jen zlý. Na ortopedii jsme pro změnu dělali podlahy jako ovál sportovního stadionu. Děti po operacích se nejdřív učí chodit po malých krůčcích, pak po větších... Malby i interaktivní prvky souvisejí vždy s charakterem oddělení. Není to jen hezké, ale i funkční. To nás s Liborem naplňuje.

› Výzdobu konzultujete s lékaři?

Ano, vždy. Každé oddělení, které děláme, je originál. Ročně máme čtyři pět projektů. Peníze, které dostáváme, na to tak právě stačí.

› Váš nadační fond podporují jednotlivci i několik větších firem... »

» Velmi si jich za to vážím. Díky fondu se setkávám s mnoha zajímavými a silnými osobnostmi napříč mnoha obory. Obecně můžu říct, že když se daná osobnost nějakým způsobem vymyká, ať projevem, vizuálně, nebo přesvědčením, vždy to ve vás něco rozrezonuje. Třeba vás to i dráždí, záleží na povaze. Já se velice ráda setkávám s lidmi, kteří jsou nějakým způsobem kontroverzní. Zajímá mne, z čeho ta kontroverznost pramení. Moje zkušenost je, že většinou, znám to i od sebe, si málokdy dokážeme za svým názorem stát, často se necháme rozkolísat. Oni ne.

» **Hodně se věnujete charitě, nicméně hlavní je pro vás divadlo. Jaké to je působit od konce studia tolik let v jednom souboru?**

Já nepřemýšlím o tom, jaké by to bylo jinde. V Dejvickém divadle jsem doma.

» **A vaši kolegové jsou jako druhá rodina?**

Svým způsobem ano. Ale moje opravdová rodina mi teď bere spoustu času. Ty doby, kdy jsme plynule přešli ze zkoušky do představení, jsou nenávratně pryč. Většinou se mezi zkouškou a představením musím stihnout otočit na Dobříši a něco „pofackovat“... Někdy je to tempo hodně zběsilé.

» **Vy jste doma ten velemanažer, který chce všechno ukočírovat?**

Myslím, že každá maminka s více dětmi je manažer automaticky. Já být zaměstnavatel, okamžitě po ní skočím, protože to bude ten typ ženy, která zvládne dělat šest věcí naráz, umí si to zorganizovat a neztrácí čas hloupostmi.

» **Chtěli jste s manželem mít tolik dětí?**

Já jsem chtěla mít tři, Jiřík je bonus. Je moc hodný. Sestry ho milují, je to jejich princ se zlatou povahou. Samozřejmě, že když přijdou na návštěvu kluci, je z nich nadšený, ale protože s ním Zuzanka hraje fotbal, a dokonce s ním i na fotbal chodí, má v ní partáka. S tatínkem si všichni vezmou dresy, nakoupí křupinky... a jdou před velkou obrazovku k manželovi do práce, s jeho kamarády a jejich dětmi. Klidně by mohli jít i do hospody, když už se tam nekouří, ale je tam

Spolupráce s Jaroslavem Svěceným se zrodila v roce 2015 při jeho účasti na benefičním koncertě na zámku Dobříš

ke slyšení příliš vulgarit. Ale jak jsem pochopila, i na fotbalových stadionech se snaží, aby to byl zážitek pro celou rodinu.

» **Pro stmelování rodiny je prý nejlepší společná práce.**

K tomu využívám naši zahradu. Ale nejdřív je k tomu musím mírně donutit. (smích)

» **Nechtějí pomáhat?**

Ale jo... My si pomáháme vzájemně. Bez týmové spolupráce by to nešlo. Myslím, že v tomto ohledu budou děti do života skvěle vybavené. Vidím to na těch starších, které si spoustu věcí zvládnou zorganizovat samy. Samy se balí na hory, na tábory.

Naučily se to, když se narodily ty malé. Mám k tomu hezký příběh. Moje kamarádka vlastní jazykovou školu a její syn tam učí angličtinu. Připravil pro děti docela složité úkoly a ona mu říkala, že jim je nemůže dát, že je to pro ně moc těžké. „A proč bych nemohl? Když jim na začátku neřeknu, že je to těžké, tak to zvládnou!“ odpověděl. Děti opravdu zvládnou udělat obrovské množství věcí, ale když to uděláte dřív a rychleji za ně, proč by toho nevyužily? Nejsou

„Tři plus jeden“ maminky Zdeňky: zleva Jana (*2007), Zuzana (*2011), Andrea (*2003) a Jiří (*2013)

Čechovův *Racek* je jedním z nejžádanějších představení Dejvického divadla

hloupé. Jen uklízení asi není ukotvené v DNA. Do jistého věku...

› Bydlení u Dobříše je skvělé, vidíte?

Do školy jezdí děti na kole, v létě chodí ráno ven a přijdou až večer... To, na co moji vrstevníci s láskou vzpomínají, co bylo v dětství skvělé, to moje děti mají.

› Půjde některé z nich ve vašich šlápějích?

Nevím. Máme doma čtyři extroverty. Dáváme jim možnosti v umění i ve sportu. Ale oni vidí to herectví i z druhé strany. Třeba že maminka není dvanáctkrát za měsíc večer doma. Není to vždy snadné...

› Vaše intuice nic neříká?

To se do rozhovoru neříká. Ani jim.

› Vystupujete také s houslistou Jaroslavem Svěceným. Jak často se dostanete k tomu, abyste mohla cvičit na příčnou flétnu?

Před koncertem cvičím každý den. Je to pro mě relaxace a obrovská »

1974

Narodila se 25. října v Ústí nad Orlicí.

1996

Poprvé si zahrála v televizi v seriálu *Lékárníkovic holka*.

1998

Ukončila studium na DAMU a s celým ročníkem přešla do Dejvického divadla, kde hraje doposud.

» radost. Když můžu cvičit novou věc, jsem absolutně blažená. Na příčnou flétnu hrají už všechny tři holky.

Mám vynikající učitelku, Magdalenu Bílkovou Tůmovou, první laureátku Pražského jara ve hře na příčnou flétnu. Na klavír zase dcery chodí k paní Lucii Tóth. Ta je famózní klavíristka a zároveň skvělá učitelka mimo jiné i proto, že milovala svou paní učitelku... Je úžasné, když děti hrají na nástroje kvůli svým učitelům. I já to tak mám. Měla jsem nesmírně milou učitelku Haničku Mackovou v LŠU v Hradci Králové. Vymykala se z pedagogického sboru. Ráda učila, bavilo ji to – a navíc byla krásná. V osmnácti mi bylo líto skončit, tak jsem si našla Magdu a pokračovala ve skupině dospělých. Ale ve snu by mne nenapadlo, že jednou budu hrát s orchestrem... Vlastně to ani můj sen nebyl, jak říkám, s vděčností přijímám, co přichází.

» **Opravdu dobrá flétna stojí statise...**

S manželem Radkem se seznámila na kurzu angličtiny, kde byla lektorka

Nádhernou koncertní flétnu jsem dostala letos k pětačtyřicátinám od tatínka. Pan Svěcený mu řekl, že bych ji potřebovala... Je to taková – dáma. Teprve se sžíváme. Vlastně se znovu učím hrát a vnímat ji. Ten tón je nádherný. Je to jako ve vztahu: nesmíte tlačit, musíte s tím nástrojem komunikovat. Ten rozdíl je obrovský. Uvědomila jsem si to u Jaroslava Svěceného, který má italské housle, úplně fantastické. Jak na ně hrál poprvé a jak hraje teď po měsíci... U houslí, u dřeva, je to možná ještě intimnější.

» **Co vás čeká na jaře v divadle?**

Mohu prozradit jen tolik, že režirovat bude Ivan Trojan. Nicméně víme, že tam bude velký prostor pro holky. Kluci teď zkoušejí hru *Komplik* v ryze pánském obsazení.

» **A s panem Svěceným budete mít velké turné *Na Vivaldiho!*. To si vás doma zase moc neužijí!**

Ono to takhle vypadá v každém rozhovoru hodně nadupaně, ale ve skutečnosti je to rozložené v čase. Mám i hodně moderování, to mě hodně baví. A taky píšu scénář na *Nejen šanson v gala*, také s Jaroslavem Svěceným, zpěvačkou Pavlou Fendrychovou a Petrem Ožanou. Těší mne dělat multižánrové věci.

» **Bavilo by vás dělat třeba *StarDance*?**

Myslím, že není člověka, kterého by to nebavilo. Jen to vyřazování je teda děs a hrůza, o tanec v něm až tak moc nejde... a ustát to... letos držím palce Verunce Kubařové od nás z divadla.

» **Výzva byl pro vás i komediální seriál *Zkáza Dejvického divadla*?**

To rozhodně!

» **Bavila se s vámi spousta lidí...**

My jsme se bavili také!

» **Naším čtenářům jste dlouho odpovídala v rubrice *Porota*. Prozradila jste v ní také, jaké knihy si chcete přečíst přes léto. Plán byl splněn?**

Ano! V *Léčbě informací* jsem tedy v půlce, ale přečetla jsem *Známe se celé věky*. A ještě knihu *Cartierova panteřice* o dámě, která navrhovala šperky pro Louise Cartiera. Miloval ji, ale neval si ji – neustál tlak rodiny. Ale celý život se měli rádi. Je to nádherný, strhující román. ■

2002

Vdala se za Radka Žádníka.

2007

Založila nadační fond, který vylepšuje prostředí zdravotnických a sociálních zařízení.

2010

Vyšly jí dvě knížky: básnická sbírka *Hra na anděla* a pohádková kniha a CD *Ve znamení motýla*.

2019

V listopadu jí vychází druhá básnická sbírka.